

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4468/2566

ธนาคาร อ.โจทก์ นาย ณ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 302, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2560 มาตรา 20

ย่อ / หลักกฎหมาย

ถึงแม้ว่าการที่เจ้าพนักงานบังคับคดีมีหนังสือถึงนายจ้างของจำเลยที่ 1 ตั้งแต่วันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2558 เพื่อขออายัดเงินเดือน เงินค่าจ้าง เงินโบนัส เงินตอบแทนการทำงานเป็นครั้งคราวและเงินตอบแทนกรณีออกจากงานของจำเลยที่ 1 ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องเพียงเฉพาะส่วนที่เป็นเงินเดือนของจำเลยที่ 1 ที่ได้รับในแต่ละเดือนเท่านั้น ส่วนสิทธิเรียกร้องของจำเลยที่ 1 จากเงินค่าชดเชย ค่าสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า เงินช่วยเหลือพิเศษยังไม่เกิดขึ้น เนื่องจากนายจ้างของจำเลยที่ 1 ยังไม่มีการเลิกจ้างจำเลยที่ 1 แม้ว่าเจ้าพนักงานบังคับคดีจะมีหนังสือขออายัดเงินดังกล่าวไว้ก่อนแล้ว แต่เมื่อจำเลยที่ 1 ยังไม่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวในขณะนั้น นายจ้างของจำเลยที่ 1 จึงไม่ต้องส่งเงินดังกล่าวให้แก่เจ้าพนักงานบังคับคดี นายจ้างของจำเลยที่ 1 เพิ่งเลิกกิจการเมื่อปี 2563 จึงทำให้จำเลยที่ 1 มีสิทธิเรียกร้องเงินค่าชดเชย ค่าสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และเงินช่วยเหลือพิเศษ จึงถือว่ายังไม่มี การบังคับคดีในเงินส่วนนี้ ดังนั้นนายจ้างของจำเลยที่ 1 จะต้องส่งเงินดังกล่าวให้แก่เจ้าพนักงานบังคับคดีที่เคยมีคำสั่งอายัดไว้หรือไม่ จึงต้องพิจารณาจากบทบัญญัติของกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่เกิดสิทธิที่จำเลยที่ 1 จะได้รับเงินดังกล่าว ซึ่งตาม ป.วิ.พ. มาตรา 302 (3) (4) ที่แก้ไขโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2560 มาตรา 20 ที่ใช้อยู่ในเวลาที่มีการเลิกจ้างจำเลยที่ 1 ระบุไว้ว่า เงินหรือสิทธิเรียกร้องเป็นเงินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาต่อไปนี้อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี... (3) เงินเดือน ค่าจ้าง บำนาญ ค่าชดเชย เงินสงเคราะห์ หรือรายได้อื่นในลักษณะเดียวกันของพนักงาน ลูกจ้าง หรือคนงาน เดือนละ 20,000 บาท หรือตามที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควร (4) บำเหน็จหรือค่าชดเชยหรือรายได้อื่นในลักษณะเดียวกันของบุคคลตาม (3) เป็นจำนวนไม่เกิน 300,000 บาท หรือตามจำนวนที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควร เมื่อไม่ปรากฏว่าเจ้าพนักงานบังคับคดีได้มีการประเมินตามจำนวนที่เห็นสมควรตามบทบัญญัติที่แก้ไขใหม่ เนื่องจากขณะเจ้าพนักงานบังคับคดีมีคำสั่งอายัดยังไม่มีความหมายบัญญัติให้เจ้าพนักงานบังคับคดีดำเนินการในส่วนนี้ จึงต้องใช้จำนวนไม่เกิน 300,000 บาท ดังที่กำหนดไว้ในมาตรา 302 (4) ที่แก้ไขใหม่ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะที่มีการเลิกจ้างจำเลยที่ 1 ดังนั้น เมื่อเงินค่าชดเชย ค่าสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า เงินช่วยเหลือพิเศษที่จำเลยที่ 1 ได้รับรวมกันแล้วไม่เกิน 300,000 บาท จึงเป็นเงินที่ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดีตาม ป.วิ.พ. มาตรา 302 (4) ที่แก้ไขใหม่ โจทก์ไม่อาจขอให้เจ้าพนักงานบังคับคดีอายัดสิทธิเรียกร้องในเงินค่าชดเชย ค่าสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และเงินช่วยเหลือพิเศษ ที่จำเลยที่ 1 มีต่อนายจ้างของจำเลยที่ 1 ได้ นายจ้างของจำเลยที่ 1 ไม่จำเป็นต้องส่งเงินจำนวนดังกล่าวให้แก่เจ้าพนักงานบังคับคดี

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากเจ้าพนักงานบังคับคดีอายัดเงินค่าชดเชย ค่าสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า

และเงินช่วยเหลือพิเศษ ของจำเลยที่ 1 ที่จะได้รับจากนายจ้างเนื่องจากเหตุที่มีการเลิกจ้างในปี 2563 รวมเป็นเงิน 210,888 บาท จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการอายัดเงินดังกล่าวตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 302 (3) (4) ซึ่งแก้ไขโดยพระราชบัญญัติแก้ไข เพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2560 มาตรา 20 โจทก์ยื่นคำ คัดค้าน ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำร้อง จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 แผนกคดีผู้บริโภค พิพากษากลับ ให้เพิกถอนคำสั่งอายัดของเจ้าพนักงานบังคับคดีที่แจ้งการอายัดเงินค่าชดเชย ค่า สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และเงินช่วยเหลือพิเศษของจำเลยที่ 1 ไปยังบริษัท จ. คีน ค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ 200 บาท และค่าส่งคำคู่ความ 1,050 บาท แก่จำเลยที่ 1 ค่าฤชาธรรมเนียม ในชั้นอุทธรณ์นอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้เป็นยุติว่า โจทก์กับจำเลยทั้งสอง ทำสัญญาประนีประนอมยอมความและศาลได้มีคำพิพากษามาตามยอม ต่อมาจำเลยทั้งสองผัดผ่อน ไม่ชำระหนี้ตามคำพิพากษามาตามยอม โจทก์บังคับคดี โดยยึดที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างที่จำเลยทั้งสองได้ ทำสัญญาจำนองไว้ออกขายทอดตลาดแล้วเจ้าพนักงานบังคับคดีนำเงินที่ได้จากการขายทอดตลาด มาหักชำระหนี้โจทก์โดยจำเลยทั้งสองยังคงเป็นหนี้โจทก์อีก 377,870 บาท ตามบัญชีรายการรับ จ่ายของสำนักงานบังคับคดี จังหวัดชลบุรี สาขาพัทยา ฉบับลงวันที่ 22 มีนาคม 2556 ต่อมาโจทก์ บังคับคดีโดยเจ้าพนักงานบังคับคดีมีหนังสือแจ้งให้บริษัท จ. นายจ้างของจำเลยที่ 1 อายัดเงินเดือน ของจำเลยที่ 1 และนำส่งต่อเจ้าพนักงานบังคับคดีตั้งแต่วันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2558 ในอัตราเดือนละ 2,145 บาท ครั้นต่อมาเมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2563 บริษัท จ. นายจ้างของจำเลยที่ 1 มีหนังสือ เลิกจ้างจำเลยที่ 1 โดยจ่ายค่าชดเชย ค่าสิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า เงินช่วยเหลือพิเศษ รวม 210,888 บาท และแจ้งให้จำเลยที่ 1 ทราบว่าเงินจำนวนดังกล่าวบริษัท จ. ต้องนำส่งต่อ สำนักงานบังคับคดี จังหวัดชลบุรี สาขาพัทยา เนื่องจากเจ้าพนักงานบังคับคดีมีคำสั่งอายัด เงินชดเชยทั้งหมดไว้แล้ว คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามที่โจทก์ได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า เงิน ค่าชดเชย ค่าสิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และเงินช่วยเหลือพิเศษ รวม 210,888 บาท ของจำเลยที่ 1 ที่จะได้รับจากนายจ้างเนื่องจากมีการเลิกจ้างในปี 2563 อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการ บังคับคดีหรือไม่ เห็นว่า ถึงแม้ว่าการที่เจ้าพนักงานบังคับคดีมีหนังสือถึงบริษัท จ. นายจ้างของ จำเลยที่ 1 ตั้งแต่วันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2558 เพื่อขออายัดเงินเดือน เงินค่าจ้าง เงินโบนัส เงิน ตอบแทนการทำงานเป็นครั้งคราว และเงินตอบแทนกรณีออกจากงานของจำเลยที่ 1 ซึ่งมี สิทธิเรียกร้องเฉพาะส่วนที่เป็นเงินเดือนของจำเลยที่ 1 ที่ได้รับในแต่ละเดือนเท่านั้น ส่วน สิทธิเรียกร้องของจำเลยที่ 1 จากเงินค่าชดเชย ค่าสิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า เงินช่วยเหลือ พิเศษยังไม่เกิดขึ้น เนื่องจากนายจ้างของจำเลยที่ 1 ยังไม่มีการเลิกจ้างจำเลยที่ 1 แม้ว่า เจ้าพนักงานบังคับคดีจะมีหนังสือขออายัดเงินดังกล่าวไว้ก่อนแล้ว แต่เมื่อจำเลยที่ 1 ยังไม่มีสิทธิได้ รับเงินดังกล่าวในขณะนั้น นายจ้างของจำเลยที่ 1 จึงไม่ต้องส่งเงินดังกล่าวให้แก่ เจ้าพนักงานบังคับคดี บริษัทนายจ้างของจำเลยที่ 1 เพิ่งเลิกกิจการเมื่อปี 2563 จึงทำให้จำเลยที่ 1 มีสิทธิเรียกร้องเงินค่าชดเชย ค่าสิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และเงินช่วยเหลือพิเศษ จึง ถือว่ายังไม่มีมีการบังคับคดีในเงินส่วนนี้ ดังนั้นบริษัทนายจ้างของจำเลยที่ 1 จะต้องส่งเงินดังกล่าวให้ แก่เจ้าพนักงานบังคับคดีที่เคยมีคำสั่งอายัดไว้หรือไม่ จึงต้องพิจารณาจากบทบัญญัติของกฎหมาย ที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่เกิดสิทธิที่จำเลยที่ 1 จะได้รับเงินดังกล่าว ซึ่งตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความแพ่ง มาตรา 302 (3) (4) ที่แก้ไขโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย

วิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2560 มาตรา 20 ที่ใช้อยู่ในเวลาที่มีการเลิกจ้างจำเลยที่ 1 ระบุไว้ว่า เงินหรือสิทธิเรียกร้องเป็นเงินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาต่อไปนี้ ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี...(3) เงินเดือน ค่าจ้าง บำนาญ ค่าชดเชย เงินสงเคราะห์ หรือรายได้อื่นในลักษณะเดียวกันของพนักงาน ลูกจ้าง หรือคนงาน เดือนละ 20,000 บาท หรือตามที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควร (4) บำเหน็จหรือค่าชดเชยหรือรายได้อื่นในลักษณะเดียวกันของบุคคลตาม (3) เป็นจำนวนไม่เกิน 300,000 บาท หรือตามจำนวนที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควร เมื่อไม่ปรากฏว่าเจ้าพนักงานบังคับคดีได้มีการประเมินตามจำนวนที่เห็นสมควรตามบทบัญญัติที่แก้ไขใหม่ เนื่องจากขณะเจ้าพนักงานบังคับคดีมีคำสั่งอายัดยังไม่มีความหมายบัญญัติให้เจ้าพนักงานบังคับคดีดำเนินการในส่วนนี้ จึงต้องใช้จำนวนไม่เกิน 300,000 บาท ดังที่กำหนดไว้ในมาตรา 302 (4) ที่แก้ไขใหม่ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะที่มีการเลิกจ้างจำเลยที่ 1 ดังนั้น เมื่อเงินค่าชดเชย ค่าสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า เงินช่วยเหลือพิเศษที่จำเลยที่ 1 ได้รับรวมกันแล้วไม่เกิน 300,000 บาท จึงเป็นเงินที่ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 302 (4) ที่แก้ไขใหม่ โจทก์ไม่อาจขอให้เจ้าพนักงานบังคับคดีอายัดสิทธิเรียกร้องในเงินค่าชดเชย ค่าสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และเงินช่วยเหลือพิเศษ ที่จำเลยที่ 1 มีต่อบริษัทนายจ้างของจำเลยที่ 1 ได้ บริษัทนายจ้างของจำเลยที่ 1 ไม่จำเป็นต้องส่งเงินจำนวนดังกล่าวให้แก่เจ้าพนักงานบังคับคดี ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 เพิกถอนคำสั่งอายัดของเจ้าพนักงานบังคับคดีที่แจ้งการอายัดเงินค่าชดเชย ค่าสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และเงินช่วยเหลือพิเศษของจำเลยที่ 1 ไปยังบริษัท จ. นายจ้างของจำเลยที่ 1 ชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

วิชัย ตัญศิริ · กษิดิศ มงคลศิริภัทรา · อนันต์ แสนคุ้ม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4468/2566>